

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/62/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619201055
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3619201055.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu H., proti žalovaným 1/ Q. a 2/ M., o zaplatenie 19.100 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 6Csp/108/2019-156 zo dňa 2. júna 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 6Csp/108/2019-157 zo dňa 17. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku I. v napadnutej časti - splatnosti peňažného plnenia p o t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom (v spojení s opravným uznesením) vo výroku I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 19.100 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 19.100 eur odo dňa 07.09.2016 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach vo výške najmenej 530 eur vždy k poslednému dňu v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého nezaplateného plnenia, vo výroku II. priznal žalobcovi proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, vo výške, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 19.100 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne z uvedenej sumy od 07.09.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXX/XXXX zo dňa 15.10.2014 vyplýva, že žalobca ako veriteľ v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní 1/ a 2/ ako spoloční dlžníci uzavreli zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 4.700 eur, ktorý sa zaviazali vrátiť do 15.04.2015 vrátane dohodnutého úroku, ktorý si žalobca v tomto spore neuplatňuje. Z Dodatku č. 1 k Zmluve o úvere zo dňa 06.03.2015 vyplýva, že v uvedený deň strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreli dodatok k nej, v ktorom sa dohodli na zvýšení istiny o sumu 4.700 eur (celkom úver vo výške 9.400 eur) a na predĺžení lehoty splatnosti do 06.09.2015. Z Dodatku č. 2 k Zmluve o úvere zo dňa 31.08.2015 vyplýva, že v uvedený deň strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreli dodatok k nej, v ktorom sa dohodli na ďalšom zvýšení istiny o sumu 4.700 eur (celkom úver vo výške 14.100 eur) a na predĺžení lehoty splatnosti do 06.03.2016. Z Dodatku č. 3 k Zmluve o úvere zo dňa 17.02.2016 vyplýva, že v uvedený deň strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreli dodatok k nej, v ktorom sa dohodli na ďalšom zvýšení istiny o sumu 4.700 eur (celkom úver vo výške 19.100 eur) a na predĺžení lehoty splatnosti do 06.09.2016. Všetky dodatky sú podpísané vlastnoručnými podpismi oboch žalovaných. Z výzvy na splnenie si povinnosti zo dňa 28.02.2019 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie dlžnej sumy, ktorú vyčíslil na 33.937 eur a ktorá pozostávala z neuhradených splátok

20.000 eur a zmluvnej pokuty 13.973 eur (zmluvnú pokutu si v tomto spore neuplatňuje). Výzva bola obom žalovaným doručená 06.03.2019.

1.1 Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca je na základe zmluvy o úvere veriteľom pohľadávky proti žalovaným uplatnenej v tomto spore, má aktívnu legitímáciu v konaní a žalovaní majú pasívnu vecnú legitímáciu, keďže sú spoločnými dlžníkmi zo zmluvy o úvere, na podklade ktorej si žaloba proti nim v tomto spore uplatňuje plnenie. Dospel k záveru, že zmluva (vrátane dodatkov k nej), na podklade ktorej si žalobca uplatňuje plnenie, je platnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) ZoSÚ. a žalovaní sú ako spoloční dlžníci povinní na jej podklade žalobcovi vrátiť poskytnutú istinu. Túto povinnosť mali do 06.09.2016 (ako bolo dohodnuté v Dodatku č. 3), avšak nepreukázali, že by si ju splnili, preto ich zaviazal zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 19.100 eur. Keďže sú so zaplatením istiny v omeškaní, priznal žalobcovi popri istine aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, a to z priznanej istiny, od prvého dňa omeškania, teda od 07.09.2016. Žalovaní sa v spore bránili tvrdením, že žalobcovi už istinu uhradili, keďže v skutočnosti žalovaný 1/ odovzdával splátky konateľovi žalobcu v hotovosti. Toto skutkové tvrdenie však žalovaní nepreukázali žiadnym dôkazom. Žalobca prostredníctvom svojho konateľa toto ich skutkové tvrdenie poprel. Ak dlžník tvrdí, že jeho dlh uplatňovaný veriteľom v súdnom spore zanikol splnením, je to práve dlžník, kto má procesnú povinnosť preukázať toto tvrdenie dôkazom (dôkazmi). Žalovaní navrhli na preukázanie týchto tvrdení svoj výsluch a oboznámenie kamerových záznamov z okolia banky, ktoré mali potvrdzovať odovzdávanie peňazí konateľovi žalobcu. Žiaden z týchto dôkazov však vykonaný byť nemohol (viď bod 29 odôvodnenia súdu prvej inštancie). Iné dôkazy na preukázanie tvrdení o zániku záväzku splnením nepredložili ani neoznačili. Preto žalovaní 1/ a 2/ neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali svoje tvrdenie, že ich dlh zanikol splnením. Žalovaní 1/2/ sú so zaplatením istiny v omeškaní, preto žalobcovi priznal popri istine aj úrok z omeškania z priznanej istiny od prvého dňa omeškania od 07.09.2016 (viď opravné uznesenie). Lehotu na plnenie súd prvej inštancie určil podľa § 232 ods. 3 CSP dlhšiu ako zákonnú z dôvodu, že zistil, že žalobca pred uzavretím zmluvy so žalovanými neskúmal ich schopnosť splatiť poskytnutý úver, konateľ žalobcu uviedol, že dôveroval žalovanému 1/, pretože ho poznal. To však s poukazom na § 7 ZoSÚ v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepostačuje, nakoľko veriteľ má zákonnú povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou a schopnosť dlžníka splatiť úver musí vždy starostlivo skúmať, pričom nepostačí ani, ak sa spoľahne výlučne na tvrdenia dlžníka. Z tohto dôvodu považoval za spravodlivé požadovať od dlžníkov, aby istinu dlhu splatili v lehote troch rokov, ktorú lehotu považoval za primeranú aj s ohľadom na to, že pôvodne bol dlh žalovaných splatný v 6-mesačnej lehote, pričom táto sa trikrát predlžovala a vždy bola dohodnutá opäť na 6 mesiacov. Pôvodná splatnosť dlhu podľa zmluvy mala byť teda napokon v lehote takmer dvoch rokov. Túto lehotu napokon súd prvej inštancie ešte predĺžil o ďalší rok, pričom toto predĺženie možno vnímať v posudzovanej veci aj ako sankciu udelenú veriteľovi za nedodržanie jeho zákonnej povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o splatnosti podľa § 232 CSP sa netýka merita (podstaty) sporu medzi stranami a týka sa len lehoty na plnenie prisúdenej sumy, vo zvyšku žalobný návrh nezamietal.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku I. podali včas odvolanie žalovaní 1/ a 2/ a navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - splatnosti priznaného peňažného plnenia zmenil tak, že ich zaviazá žalobcovi priznanú pohľadávku spolu s príslušenstvom zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 200,- eur mesačne s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom zmenený rozsudok nadobudne právoplatnosť s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas, nastane splatnosť celého nezaplateného plnenia. Zároveň navrhli, aby odvolací súd zaviazal žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania. Výslovne uviedli, že odvolanie sa nedotýka výroku pod bodom I v tej časti, ktorou boli zaviazaní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 19.100 eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy od 07.09.2016 do zaplatenia, pretože aj keď v konaní namietali v takomto rozsahu uplatnený nárok, neunesli na svoje tvrdenia dôkazné bremeno, a preto by prípadné odvolanie aj v tomto smere bolo zjavne neúspešné. V odvolaní predložili rozhodnutia B., U. A. č. XXX XXX XXXX X z 03.12.2020 a č. XXX XXX XXXX X z 03.12.2020, z ktorých je zrejmé, že ako starobní dôchodcovia poberajú starobné dôchodky spolu vo výške 736,90 eur mesačne (žalovaný 1/ vo výške 389,90 eur a žalovaná 2/ vo výške 347 eur mesačne), pričom okrem starobných dôchodkov nedisponujú žiadnym ďalším príjmom a nemajú ani úspory, prípadne iný majetok, ktorý by mohli na úhradu dlhu použiť. Zároveň dokumentovali pravidelné mesačné výdavky súvisiace s úhradou nákladov spojených s užívaním bytu, vrátane úhrad dodávok plynu a elektriny, ktoré predstavujú čiastku 194,28 eur, pričom ďalšie nevyhnutné náklady spojené s úhradou stravy, oblečenia, telefónov

a liečebných nákladov zodpovedajú najmenej sume ďalších 300 eur mesačne. Stanovenie mesačných splátok na úhradu žalobcovi súdom priznanej pohľadávky na sumu 530 eur mesačne preto, pri súčasnom rozhodnutí, že celé plnenie sa stane splatným už v prípade riadneho a včasného nezaplatenia čo i len jednej splátky, znamená, že celý dlh sa stane splatným už po uplynutí lehoty na úhradu časovo prvej splátky. Uviedli, že sú si vedomí, že v prílohe k odvolaniu predkladané dôkazy spochybňujúce správnosť rozhodnutia súdu neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak aj v prípade, ak by sa pojednávanie, na ktorom súd vo veci rozsudkom rozhodol, boli zúčastnili, nemali by dôvod tieto prostriedky procesnej obrany uplatniť, keďže potreba ich uplatnenia vyplynula až z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaní podali odvolanie len voči časti výroku I obsahujúceho výšku mesačných splátok. Uviedol, že odvolacie dôvody tvrdené žalovanými nespádajú pod žiaden z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP. Žalovaní predložili ako dôkazy k odvolaniu rozhodnutia sociálnej poisťovne o výške príjmov žalovaných rovnako aj dokumenty preukazujúce výdaje žalovaných. Uvedené dokumenty však mali žalovaní predložiť už v prvoinštančnom konaní, nakoľko sa jedná o novoty v odvolacom konaní, na tieto nie sú splnené podmienky na pripustenie. Žalovaní nemali záujem zúčastniť sa na pojednávaní, v ktorom mohli uplatňovať a brániť svoje práva a navrhovať dôkazy pre preukázanie svojich tvrdení. Argumentácia žalovaných opierajúca sa o nové dôkazy je absurdná, odporujúca procesnej ekonómii a princípom dokazovania v civilnom procese. Bolo povinnosťou žalovaných preukázať ich sociálne pomery pre určenie výšky mesačných splátok, o ktorých rozhodoval súd prvej inštancie. S poukazom na uvedené mal za to, že v odvolaní absentuje odvolací dôvod. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie odmietol, alternatívne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

4. V písomnej duplike žalovaní uviedli, že súd prvej inštancie odôvodnil primeranosť splátok ich rozložení na primerané obdobie, ktorého dĺžku odvinul od pôvodnej lehoty splatenia dlhu 2 roky, ktorú lehotu ešte o 1 rok predĺžil. Súd teda rozhodoval so zreteľom na stav, ktorý platil v čase uzavierania zmluvy o pôžičke v roku 2014 a v čase uzavierania následných dodatkov v roku 2015 a 2016 bez toho, aby bol zistil ich možnosti uhrádzať dlh v mesačných splátkach vo výške 530 eur. V tejto časti svojho rozhodnutia sa neriadil ustanovením § 217 ods. 1 veta prvá CSP, podľa ktorého je pre rozhodnutie rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ten bol ohľadne ich možností úver splácať aj v dôsledku dopadov pandémie koronavírusu úplne iný ako v čase uzavierania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dodatkov k nej. Vo vzťahu k rozhodnutiu o povolení uhradiť žalobcovi sumu 19.100 eur v splátkach po 530 eur mesačne je treba rozhodnutie súdu pokladať za prekvapujúce a takým by bolo aj v prípade ich účasti na pojednávaní, pretože v smere preukázania ekonomickej situácie v čase rozhodovania na možnosť takéhoto rozhodovania neboli upozornení ani poučení o možnosti predkladať dôkazy, ktoré by rozhodnutie o výške splátok ovplyvnili. Existenciu odvolacích dôvodov preto vidia v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), g) CSP, pričom ich existencia z obsahu podaného odvolania vyplýva aj keď v odvolaní nie je toto ustanovenie formálne aj označené. Práve takto vymedzené dôvody odvolania pritom umožňujú prostriedky procesnej obrany tak ako ich prezentovali v odvolacom konaní uplatniť vzhľadom na ust. §366 písm. d) CSP aj v odvolacom konaní. S obsahom vyjadrenia žalobcu k podanému odvolaniu sa preto nestotožnili, keďže podané odvolanie má všetky náležitosti podľa § 363 CSP a preto nie sú splnené podmienky na jeho odmietnutie a zároveň bolo podané dôvodne, a preto nie je dôvod ani na jeho zamietnutie.

5. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I v časti splatnosti peňažného plnenia potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol žalovanými 1/ a 2/ spochybnený v časti výroku I., ktorým bola žalovaným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 19.100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.100 eur od 07.09.2019 zaplatenia, a vo výroku II. o trovách konania, v tomto rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 19.100 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne z uvedenej sumy od 07.09.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalovaní a žalobca uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXX/XXXX zo dňa 15.10.2014, z ktorej vyplýva, že žalobca ako veriteľ v rámci predmetu

svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní 1/ a 2/ ako spoloční dlžníci uzavreli zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 4.700 eur, ktorý sa zaviazali vrátiť do 15.04.2015 vrátane dohodnutého úroku, ktorý si žalobca v tomto spore neuplatňuje. Z Dodatku č. 1 k Zmluve o úvere zo dňa 06.03.2015 vyplýva, že v uvedený deň strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreli dodatok k nej, v ktorom sa dohodli na zvýšení istiny o sumu 4.700 eur a na predĺžení lehoty splatnosti do 06.09.2015. Z Dodatku č. 2 k Zmluve o úvere zo dňa 31.08.2015 vyplýva, že v uvedený deň strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreli dodatok k nej, v ktorom sa dohodli na ďalšom zvýšení istiny o sumu 4.700 eur a na predĺžení lehoty splatnosti do 06.03.2016. Z Dodatku č. 3 k Zmluve o úvere zo dňa 17.02.2016 vyplýva, že v uvedený deň strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreli dodatok k nej, v ktorom sa dohodli na ďalšom zvýšení istiny o sumu 4.700 eur a na predĺžení lehoty splatnosti do 06.09.2016. Veriteľ na podklade zmluvy o úvere vrátane jej dodatkov poskytol dlžníkom celkom úver vo výške 19.100 eur, pričom splatnosť tohto dlhu mala v celom rozsahu nastať dňa 06.09.2016. Dodatok je podpísaný vlastnoručnými podpismi oboch žalovaných.

8. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v spojení s opravným uznesením) žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 19.100 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 19.100 eur odo dňa 07.09.2016 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach vo výške najmenej 530 eur vždy k poslednému dňu v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého nezaplateného plnenia.

9. Predmetom prieskumnej činnosti odvolacieho súdu bolo výlučne rozhodnutie súdu prvej inštancie o splatnosti priznaného peňažného plnenia.

10. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Základná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročniti určí súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 CSP).

11. Je zrejmé, že povolenie splátok povinnému subjektu (žalovaným 1/, 2/) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Napokon aj pre žalobcu je prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz. Pri povolení splátok a pri určovaní ich výšky musí súd prihliadnuť na príjmy a výdavky resp. majetkové pomery povinného, na výšku priznaného plnenia, ale aj na hľadisko ochrany oprávneného, teda či zdržaním v plnení súdom ustanovenej povinnosti nebudú nad primeranú mieru dotknuté záujmy oprávneného. Súd prvej inštancie z uvedených záverov vychádzal a rozhodol o povolení zaplatenia dlhu žalovaných 1/2/ žalobcovi v splátkach.

13. Súd prvej inštancie zdôvodnil svoje rozhodnutie o povolení plnenia v splátkach tým, že žalobca pred uzavretím zmluvy so žalovanými neskúmal ich schopnosť splatiť poskytnutý úver a považoval za spravodlivé požadovať od dlžníkov, aby istinu dlhu splatili v lehote troch rokov. Takúto lehotu súd považoval za primeranú aj s ohľadom na to, že pôvodne bol dlh žalovaných splatný v 6-mesačnej lehote, pričom táto sa trikrát predlžovala a vždy bola dohodnutá opäť na 6 mesiacov, pôvodná splatnosť dlhu podľa zmluvy mala byť teda napokon v lehote takmer dvoch rokov. Súd prvej inštancie túto lehotu napokon ešte predĺžil o ďalší rok, pričom uviedol, že toto predĺženie možno vnímať v posudzovanej veci aj ako sankciu udelenú veriteľovi za nedodržanie jeho zákonnej povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou.

14. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a pre úplnosť dodáva, že v posudzovanej veci je potrebné na jednej strane prihliadnuť na skutočnosť, že ide o starobných dôchodcov, ktorí poberajú starobné dôchodky spolu vo výške 736,90 eur mesačne (žalovaný 1/ vo výške 389,90 eur a žalovaná 2/ vo výške 347 eur mesačne), pričom tvrdia, že okrem starobných dôchodkov nedisponujú žiadnym ďalším príjmom a nemajú ani úspory, prípadne iný majetok, ktorý by mohli na úhradu dlhu použiť. Medzi svoje výdaje uviedli náklady spojené s užívaním bytu, vrátane úhrad dodávok

plynu a elektriny, ktoré predstavujú čiastku 194,28 eur, pričom ďalšie nevyhnutné náklady spojené s úhradou stravy, oblečenia, telefónov a liečebných nákladov zodpovedajú najmenej sume ďalších 300 eur mesačne. Na druhej strane je však potrebné uviesť, že žalovaní 1/ a 2/ od roku 2014 nezaplatili žalobcovi do podania žaloby žiadnu sumu na úhradu svojho dlhu. Rovnako pasívni boli aj počas súdneho konania, kedy od začatia súdneho konania nepreukázali, že by žalobcovi na úhradu svojho dlhu poskytli aspoň čiastočné plnenie. V konečnom dôsledku odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a predĺžovaním dodatkami k zmluve č. 1, 2, 3, v ktorých boli dohodnuté postupné zvýšenia istiny zakaždým o sumu 4.700 eur a predĺžením lehoty zakaždým o 6 mesiacov, tak dlh vzrástol až na sumu 19.100 eur. Povolením zaplata sumy v splátkach v menšej sume ako 530 eur mesačne (odvolaním požadovanej sumy 200 eur), by znamenalo, že žalovaní 1/ a 2/ by svoj dlh spolu s úrokmi z omeškania žalobcovi splácali viac ako 10 rokov, čo by bol neprimerane dlhý čas, keď nemožno totiž prehliadnúť fakt, že od doby poskytnutia úveru, t.j. od roku 2014 do dnešného dňa nezaplatili žiadnu čiastku na úhradu dlhu, pričom vedeli o výške svojho dlhu a o povinnosti tento zaplatiť. Uvedené by tak predstavovalo rozpor s princípom spravodlivého vypořádania vzťahov medzi stranami sporu.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd ustálil, že pri úvahe o určení výšky mesačnej splátky na splnenie povinnosti musí podľa konkrétnych okolností prípadu prihliadať nielen na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť, prejavenu snahu o plnenie záväzku, ale je potrebné prihliadať aj na to, aby plnenie v splátkach nepredstavovalo neúmerné zvýhodnenie dlžníkov na úkor veriteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že aj žalobca má právo, aby jeho pohľadávka bola zaplata v primeranej reálnej lehote vzhľadom na výšku dlhu a samotné rozhodovanie súdu by malo viesť a motivovať dlžníkov k plneniu si zmeškaných povinností. Opak by bol v rozpore so zásadou spravodlivej ochrany porušených práv.

17. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I v napadnutej časti, týkajúcej sa splatnosti peňažného plnenia, ako vecne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).